

כובע לשועל

כתב מרק גלוגובסקי
ציירה אלז'ביטה גאודסינסקה

שלום. זה אני. אין צורך להסביר מי אני. זה רואים במבט ראשון. אני מאוד אוהב חברה. אינני יכול לשבת יום שלם במאורה שלי ולכן אני רץ בכל היער ותוקע את אפי לכל מקום. הכי טוב לי בקיץ, כאשר השמש זורחת ומחממת אותי, אבל עם בוא הסתיו מתחילות צרות. זה בגלל האוזניים שלי! הן מאוד רגישות ואיך שלא אסתתר מיד הרוח תמצא אותי ותנשוף לי, פעם באוזן הימנית ופעם בשמאלית.
בררר! קררר!

לילה אחד, אחרי שהרוח שככה, יצאתי לטיול ביער. היה ממש קר, העלים רעדו מקור ורוח, ומהנניק של שכני הסנאי נשמע נקישת שיניים. ופתאום ראיתי ירח מחייך מבין הענפים.

- מדוע אתה כל כך שמח? - שאלתי - לא קר לך?
- מה פתאום - ענה הירח - הבט עלי טוב. מה אני חובש על הראש?
- כובע צמר - לחשתי בהתפעלות - איזה רעיון גדול!

אעשה לי כובע צמר כמו הירח! יהיה לי חם בראש, לא אפחד מהחורף! - טוב, אבל...

מהיכן לקחת כובע כזה? - חשבתי כשנרדמתי במאורה החמה, תחת כיסוי העלים.
אך לפני שנרדמתי נזכרתי באוח החכם, שידע היטב לסרוג.
למחרת יצאתי, תוך שמירה על האוזניים בפני הקור בשתי ידי, והלכתי לקצה שני של היער, שם גר
האוח. בדרך פגשתי את צביה, לבושה במעילון אדום חדש, בעל כפתורים צהובים.

מה קרה? כואבות לך שיניים? אז אין לך מזל, כי הדוקטור נקר דווקא היום בחופשה.
- לא, ידית, אלה האוזניים המסכנות שלי. הן קופאות ממש! אני רץ אל האוח, לבקש שיסרוג לי כובע צמר.
- אז עליך למהר, כי הוא מלא הזמנות. לא יכול להספיק לכולם, כל כך הרבה עבודה קיבל.

המתנתי זמן רב בתור. לפני משפחת ארנבים הזמינה כפפות וגרביים חמות, וגירית הזמינה כובע עם ציצית לשנת החורף שלה. בסוף הגיע גם תורי. האוח פרס את כנפיו.
- ידידי, אתה מספר עשרים ואחד בתור. לא אספיק לסרוג לך כובע צמר לפני ינואר. בוא בעוד חודש!

כל יום נעשה קר יותר. שלג ירד, כפור כיסה את העצים. כמעט ולא יצאתי מהמאורה. קראתי את כל המכתבים שאי-פעם שלח לי מישהו וכבר עניתי עליהם מספר פעמים. לבסוף הגיע ינואר. עטפתי את ראשי במגבת ויצאתי לדרך לאוח. בדרך פגשו אותי עורבים-תאומים. - הו, איזה מצנפת יפה על ראשך צחקו. - עוד קצת סבלנות - אמר האוח בקרוב יהיה לך כובע היפה והחם ביותר שרק יכול להיות. הוא היה צריך לומר זאת מספר פעמים ולהגביר את קולו, כי אוזני קפוא כך שבקושי יכולתי לשמוע.

ובינתיים השמש זרחה והחלה לחמם את העולם. השלג נמס באיטיות והנבטים הציצו מהאדמה. על העצים הופיעו כבר הניצנים הראשונים, כאשר העטלף הגיע אלי עם בשורה: - האוח רוצה למדוד לך את הכובע.
רצתי למדידת כובע החלומות שלי. אמנם עכשיו כבר היה לי פחות צורך בו, אך כל המכרים והשכנים רצו לראות אותי חובש את הכובע.

למה התמהמהת כל כך - שאל האוח - שכחת את הכובע? הנה הוא, מוכן. בוא חבוש אותו. ראה כמה חם, ומונח על ראשך מצוין. כעת תוכל לחזור בו הביתה - קשקש האוח ללא הפסקה, בלי לאפשר לי לומר מילה.

- אבל הרי עכשיו כבר חם - ניסיתי למלמל כאשר האוח קשר לי שרוכים תחת הסנטר. אין דבר, בבוקר עוד די קריר - אמר האוח, ודחף אותי עם הכובע מהנזק שלי. - רוץ הביתה, הראה את הכובע לכול החיות ביער. הצלחתי עם הכובע הזה מעל כל המידה!

חזרתי למאורה שלי. דווקא השמש חיממה מאוד. ביער היה שקט, אף עלה לא נע ברוח, אף טיפת שלג לא נראתה על הקרקע, הניצנים נפתחו על העצים.
כל שכני התחממו בשמש, ואני צעדתי בכובע חורף חם, קשור היטב תחת הסנטר והרגשתי שאוט-טו-טו
אתמוסס לגמרי מהחום.

קר לך? קרקרו הזרזירים.
- איזה כובע יפה - קרא הסנאי, השכן שלי - זה הפעם הראשונה שאתה חובש אותו?
- וגם האחרונה מלמלתי, והסתתרתי במאורה.
- אין דבר, על לך לדאוג, - קרא הסנאי - עוד יבוא סתיו וגם חורף קר, ואז הכובע יחמם אותך כמו שצריך, עוד תראה!